

„Идатъ! Идатъ!“, стариятъ учителъ се олюлѣ и се подпрѣ на арката, за да не падне.

По пжтя се зададе българската войска. Музиката за- свири тържествения маршъ на Добруджа, а народътъ на- даде бурни викове ура.

Стариятъ учителъ виждаше приближаващитѣ като презъ мъгла. Меднитѣ тржби на музиката отекваха въ душата му като далечно ехо. Предъ очитѣ му летѣха къмъ небето и падаха на земята цвѣтя, цвѣтя, много цвѣтя...

Войниците приближиха арката и се спрѣха. Първен- цитѣ излѣзоха напредъ. Дѣдо Божилъ поднесе съ трепе- рящи ржце хлѣбъ и солъ на командира на войската и устнитѣ му повтаряха непрекъснато:

— Добре дошли, добре дошли!

Народътъ се спушна къмъ войниците и се слѣ съ тѣхъ въ една велика, безкрайна прегръдка. По всички очи трептѣха сълзи.

Командирътъ стискаше протегнатитѣ ржце и едва си пробиваше пжтъ напредъ. Изведнажъ очитѣ му се спрѣха на стария учителъ, който стоеше до арката и съ сетни усилия се впиваше въ нея, за да не падне. Раменетѣ му се тресѣха отъ ридание. Главата му бѣше клюмнала надъ гърдитѣ.

Едва сега хората си спомниха, че учителътъ трѣбваше да държи слово. Нѣколцина се спушнаха къмъ него:

— Учителю, учителю, хайде! — разтърсиха го тѣ.

Ала стариятъ учителъ нищо не отвърна. Той се от- кжсна отъ дървото и падна въ ржцетѣ имъ изнемощѣлъ. Командирътъ се приближи.

— Какво му е на стареца? — попита съчувствено той. — Боленъ ли е?

— Не е, не е, прилошело му е отъ радост!

Въ този мигъ учителътъ се опомни. Вдигна глава, вгледа се въ офицера. И като се изтрѣгна отъ ржцетѣ на селянитѣ, хвърли се къмъ него и увисна на шията му. Всички се омълчаха разтревожени.

— Лошо ли ти е, дѣдо? — попита офицерътъ и го прегърна.

Стариятъ учителъ вдигна разплакани очи:

— Нищо не ми е, нищо... ала отъ гроба излизамъ... Нѣмамъ сили да преживѣя възкресението си.